

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **Lesy České republiky, s. p.,** se sídlem Přemyslova 1106/19, Hradec Králové, adresa pro doručování Lesy České republiky s. p., Krajské ředitelství Frýdek-Místek, Nádražní 2811, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje,** se sídlem 28. října 117, Ostrava, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: **ČEDAR, spol. s r.o.,** se sídlem Kolofíkovo nábřeží 1117/29, Opava, zastoupená Mgr. Jaromírem Jarošem, advokátem se sídlem U Rourovny 556/3, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2015, č. j. MSK 60451/2015, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 10. 2017, č. j. 22 A 76/2015 – 48,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 10. 2017, č. j. 22 A 76/2015 – 48, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 26. 5. 2015, č. j. MSK 60451/2015, **se ve výroku I. zrušuje** a věc **se** v tomto rozsahu **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 3000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Honební společenstvo Hořejší Kunčice podalo dne 18. 12. 2013 žádost o změnu honitby, a to přiřazením v žádosti specifikovaných pozemků v k. ú. Hořejší Kunčice, k. ú. Kerhartice u Budišova nad Budišovkou a k. ú. Kružberk ve smyslu § 31 odst. 4 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti (dále jen „zákon o myslivosti"). Žalobce byl jedním z účastníků řízení o žádosti u Magistrátu města Opavy, odboru životního prostředí (dále jen „správní orgán I. stupně"), neboť je držitelem honitby Deštné (sousední honitby k společenstevní honitbě Hořejší Kunčice) a současně vykonává za stát veškerá vlastnická práva k honebním pozemkům, které jsou ve vlastnictví státu s právem hospodařit s tímto majetkem a jsou součástí honitby Deštné. Dne 25. 2. 2015, pod č. j. MMOP 15024/2015/24233/2013/ZIPR-HrJ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí"), správní orgán I. stupně výrokem I. přiřadil některé honební pozemky (celkem přes 38 ha) z honitby Deštné do honitby Hořejší Kunčice, výrokem II. byly pozemky, které ztratily souvislost s honitbou Deštné, začleněny do honitby Hořejší Kunčice (téměř 88 ha) a výrokem III. byla do honitby Hořejší Kunčice přičleněna část pozemku, který doposud nebyl součástí žádné honitby. Výrokem IV. byla zamítnuta žádost o změnu v honebních pozemcích honitby Kružberk ve prospěch honitby Hořejší Kunčice. Ve výroku V. byl uveden odkaz na zákres změny honiteb do mapy jakožto součásti rozhodnutí, výrokem VI. byla popsána změna hranice honiteb Hořejší Kunčice a Deštné a výrokem VII. byl právní účinek výroků I., II. a III. vztažen ke dni 31. 12. 2014. Prvostupňový správní orgán následně vydal opravné usnesení, kterým účastníkům řízení dodatečně doručil opomenutou přílohu uvedenou ve výroku V. Žalobce s prvostupňovým rozhodnutím nesouhlasil a podal proti němu, jakož i opravnému usnesení odvolání.

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí") výrokem I. prvostupňové rozhodnutí ve výrocích I., II., III., IV., V. a VI. potvrdil a odvolání v této části zamítl. Výrokem II. zrušil výrok VII. prvostupňového rozhodnutí a v této části řízení zastavil, a totéž učinil výrokem III. i ve vztahu k napadenému opravnému usnesení. Podle žalovaného je zpětné stanovení účinku prvostupňového rozhodnutí k 31. 12. 2014 ve výroku VII. s ohledem na zásadu legitimního očekávání a princip právní jistoty vyloučeno. Také vydání opravného usnesení bylo procesním pochybením, neboť písemné vyhotovení prvostupňového rozhodnutí ve spise bylo správné a úplné. K chybě došlo toliko při vytvoření jeho stejnopisu pro potřeby doručení, ale tato vada byla napravena již doručením chybějící přílohy, takže nebyl důvod vydat opravné usnesení. Žalobce podal proti výroku I. napadeného rozhodnutí žalobu, neboť byl přesvědčen, že bylo porušeno jeho právo jako držitele honitby i jako vlastníka honebních pozemků.

[3] Krajský soud v Ostravě v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „krajský soud" a „napadený rozsudek") žalobě vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Důvodnou shledal toliko námitku žalobce ohledně nesprávného vymezení pozemků ve výroku II. prvostupňového rozhodnutí, který byl napadeným rozhodnutím žalovaného potvrzen, neboť parcelní čísla některých honebních pozemků nebyla v souladu s údaji vedenými ke dni vydání rozhodnutí v katastru nemovitostí. Z vyrozumění o provedeném vkladu do katastru nemovitostí vyhotoveného katastrálním úřadem pro Moravskoslezský kraj, katastrální pracoviště Opava ve věci sp. zn. V-599/2015-806, krajský soud zjistil, že u některých pozemků (parc. č. 773, 775/1, 775/2,

805/1, 805/3, 833/1, 833/2 a 1635/1) došlo na základě dohody o vydání zemědělských nemovitostí podle § 9 odst. 3 zákona č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o majetkovém vyrovnání s církvemi“) k vkladu vlastnického práva pro Římskokatolickou farnost Bohdanovice dne 10. 2. 2015 s právními účinky ke dni 16. 1. 2015, tedy před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Některé dotčené pozemky byly rozděleny a částečně přešly do vlastnictví Římskokatolické farnosti Bohdanovice a zčásti zůstaly ve vlastnictví České republiky s právem hospodaření pro žalobce. Dle krajského soudu z § 51 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (dále jen „katastrální zákon“), plyne povinnost správního orgánu postupovat tak, aby jím vydané rozhodnutí obsahovalo aktuální údaje dle katastru nemovitostí. Bylo proto jeho povinností zjistit před vydáním rozhodnutí, v němž se rozhodovalo o zařazení konkrétních pozemků do konkrétních honiteb, aktuální stav katastru nemovitostí. Toto pochybení nelze přičítat k tíži žalobci, ačkoliv o změně vlastnictví musel z principu vědět již v době vydání prvostupňového rozhodnutí a měl o ní zpravit správní orgán. Rozdělení pozemků a částečná změna jejich vlastnictví představuje změnu právního stavu, která se měla odstranit výrokem prvostupňového, resp. napadeného rozhodnutí. S ohledem na složitost a vzájemnou propojenost výroků, jimiž došlo ke změnám hranic dotčených honiteb, krajský soud zrušil rozhodnutí jako celek, a to z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost. Zbylých osm žalobních bodů shledal nedůvodnými.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti napadenému rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), namítá tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, zmatečnost řízení před soudem a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí.

[5] Stěžovatel předně namítá, že krajský soud napadené rozhodnutí zrušil pouze proto, že dotčené honební pozemky nebyly ve výroku správního rozhodnutí ke dni jeho vydání označeny parcelními čísly souladně se stavem v katastru nemovitostí. Dle stěžovatele krajským soudem konstatovaná právní nejistota ohledně začlenění pozemků do dotčených honiteb vznikla teprve jeho formalistickým přístupem, když zpochybnil hranici honitby, která byla do té doby zcela funkční a ani v budoucnu nelze očekávat její jiný průběh. Pouhým rozdělením pozemků při změně vlastníka jejich částí krátce před vydáním prvostupňového rozhodnutí nedošlo ke změně rozsahu území řešeného v rámci změny honiteb. Stěžovatel upozorňuje, že hranice honiteb se nevymezuje pouze uvedením parcelních čísel pozemků, nýbrž též slovním popisem a zákresem na mapě, která je součástí výroku rozhodnutí. Chyba v označení parcelním číslem proto nemůže způsobit důvodné pochybnosti o průběhu hranice honiteb (což odpovídá požadavku zjištění stavu věci bez důvodných pochybností, stanovenému v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, připouštějícímu, že zjištění nemusí být úplné či dokonalé). Žalobce ostatně ani nezpochybňuje, že pozemky, které byly původně jeho a které byly zčásti vydány církvi, byly v celém původním rozsahu předmětem změny honiteb, a sama církev změnu hranic dosud nijak nerozporovala. V řízení tedy nebylo pochyb, že bylo vedeno v rozsahu pozemků, jak byly vymezeny žádostí, tj. před rozdělením některých z nich v souvislosti s

církevními restitucemi a žalobce o rozdělení dotčených pozemků věděl již během řízení před správním orgánem prvního stupně, na chybu v označení nicméně upozornil teprve v žalobě. Krajský soud neměl proto námitku vůbec připustit, a to pro koncentraci řízení, jakož i to, že byla „nefér“, neboť se žalobce na vzniku stavu, který před správními soudy zpochybňuje, podílel. Stěžovatel dále uvádí, že z důvodu proměnlivosti údajů v katastru nemovitostí není přesné označení dotčených pozemků ke dni vydání rozhodnutí reálné, ačkoliv se o to obecně ve svých správních aktech snaží. Ostatně to může být i důvodem toho, že zákon o myslivosti počítá s vymezením hranic honiteb i jinými způsoby.

[6] Stěžovatel rovněž namítá zmatečnost řízení před soudem spočívající v absenci podmínek řízení. Ačkoliv se žalobce domáhal pouze zrušení výroku I. napadeného rozhodnutí, krajský soud zrušil napadené rozhodnutí jako celek, tedy i výroky II. a III., a tak překročil rozsah žaloby. Závěrem stěžovatel odkázal kromě správních rozhodnutí obou stupňů a správního spisu i na rozhodnutí Magistrátu města Opavy o změně dotčených honiteb Deštné a Hořejší Kunčice navazující na změnu zpochybněnou napadeným rozsudkem, a přiložil je ke kasační stížnosti.

[7] Žalobce ani osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a za stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná jeho zaměstnanec, který má vysokoškolské vzdělání, jež je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval částí kasační stížnosti brojící proti nezákonnosti napadeného rozsudku, spočívající v tom, že krajský soud shledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí v zásadě pouze s ohledem na údajnou právní nejistotu dotčených osob o průběhu hranic honitby a očekávání nového průběhu hranice honitby v dalším řízení. Stěžovatel brojí proti přílišnému formalismu, který spatřuje v tom, že krajský soud zrušil napadené rozhodnutí, ačkoliv *„pouhé případné označení honebního pozemku parcelním číslem nesouladným se změnou provedenou v katastru nemovitostí nemůže vést k tomu, že by mohly vzniknout důvodné pochybnosti o průběhu hranice honiteb.“*

[10] Dle § 2 písm. i) zákona o myslivosti, je „[h]*onitbou soubor souvislých honebních pozemků jednoho nebo více vlastníků vymezený v rozhodnutí orgánu státní správy myslivosti, v němž lze provádět právo myslivosti podle tohoto zákona.*“ Honitby se tvoří především „pro zvěř“, nejedná se tak o klasický majetkoprávní útvar. Je pravdou, že charakter hranic honiteb je specifický, jelikož hranici lze vést kupříkladu středem řeky, středem silnice, po nekatastrované lesní cestě nebo po nekatastrovaném potůčku (viz online komentář k § 17 zákona o myslivosti, PETR, B. a kol. *Zákon o myslivosti. Komentář* [Systém ASPI], Wolters Kluwer). Jakkoliv Nejvyšší správní soud připouští, že řízení o žádosti o změnu honitby je svou povahou zvláštní, i zde je nutné trvat na řádném označení nemovitostí, jichž se změna režimu týká, a přitom vycházet z údajů uvedených v katastru nemovitostí (ostatně sám

žalovaný označil dotčené pozemky pomocí parcelního čísla). Parcelní číslo je údajem, který je ve spojení s geometrickým určením nemovitosti, názvem a geometrickým určením katastrálního území, jedinečný pro jednoznačné určení každé nemovitosti. Údaje z katastru, a to i parcelní číslo, jsou závazné pro právní jednání týkající se nemovitostí vedených v katastru (§ 51 katastrálního zákona). Tyto údaje je vždy nutné respektovat, neboť právě z jejich správného uvedení lze bez pochybností určit, kterou nemovitost měl správní orgán ve svém rozhodnutí na mysli, a to i v řízení dle zákona o myslivosti. Krajský soud proto postupoval správně, pokud napadené rozhodnutí pro vadu spočívající v označení pozemku parcelními čísly, která ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí v katastru nebyla evidována, zrušil.

[11] Mezi stranami není sporné, že již před vydáním prvostupňového rozhodnutí přešly některé části honebních pozemků dotčených změnou do vlastnictví Římskokatolické farnosti Bohdanovice. Vlastníci dotčených honebních pozemků jsou osoby, jejichž vlastnická práva jsou rozhodnutím bezprostředně dotčena, neboť se rozhoduje o formě a způsobu omezení jejich základního práva. V projednávané věci nicméně došlo k tomu, že správní orgány rozhodovaly i o zařazení pozemků vlastníka, který se správního řízení neúčastnil, a neměl možnost vyjádřit se k tomu, co se ho týká, a svá práva a oprávněné zájmy aktivně hájit. Krajský soud zcela správně související námitku žalobce vypořádal poukazem na nedostatek aktivní legitimace žalobce, který nemůže vystupovat na ochranu práv jiné osoby, ale pouze hájit vlastní veřejná subjektivní práva. V každém případě se však jedná o okolnost, kterou bude třeba zohlednit v navazujícím správním řízení.

[12] V tomto případě podalo Honební společenstvo Hořejší Kunčice žádost o změnu honitby dle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti a v řízení v prvním stupni doložilo plnou moc pro zastupování vlastníků honebních pozemků, o jejichž přiřazení požádalo. Ačkoliv několik dotčených pozemků v době zahájení řízení vlastnil nebo s nimi měl od státu právo hospodařit žalobce, před vydáním prvostupňového rozhodnutí byly již některé z nich zčásti převedeny do vlastnictví Římskokatolické farnosti Bohdanovice. Nejvyšší správní soud přitom v rozsudku ze dne 17. 2. 2011, č. j. 5 As 24/2010 – 97, dospěl k závěru, že *„bylo povinností správních orgánů po celou dobu správního řízení (tzn. i povinností žalovaného v odvolacím řízení) ověřovat okruh účastníků řízení a jednat jako s účastníkem s tím, komu toto postavení svědčí. Pokud tak žalovaný neučinil, porušil předpisy o správním řízení způsobem, který mohl mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí […]“*. Tento názor je následován i v novější judikatuře kasačního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2017, č. j. 9 As 154/2016 – 31, ze dne 23. 10. 2015, č. j. 6 As 145/2015 – 36, ze dne 26. 3. 2014, č. j. 6 As 154/2013 – 27, dostupné jako ostatní zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na www.nssoud.cz). Výsledkem správního řízení bylo, mimo jiné, začlenění honebních pozemků opomenutého účastníka do honitby Hořejší Kunčice, honební společenstvo tak bude využívat jeho pozemky k výkonu práva myslivosti. Zatímco právo myslivosti svědčí členům honebního společenstva, kteří je vykonávají kolektivně ve formě honebního společenstva, a proto v důsledku je nositelem tohoto práva honební společenstvo, vlastnické právo k pozemkům nadále svědčí pouze a výlučně individuálním vlastníkům (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 756/07).

[13] Námitce stěžovatele, že kvůli proměnlivosti údajů v katastru nemovitostí nelze vždy dostát povinnosti přesného označení všech dotčených pozemků, nelze přisvědčit. Správní orgán je povinen provést účinná organizační opatření, aby eliminoval takovou chybu ve výroku svého rozhodnutí (např. těsně před jeho vydáním ověřit stav v katastru nemovitostí). Pro nápravu případného pochybení správního orgánu prvého stupně je pak prostor ještě v odvolacím řízení. V této věci jej však žalovaný nevyužil.

[14] V kasační stížnosti stěžovatel také namítal, že krajský soud neměl námitku ohledně nesprávného označení honebních pozemků vůbec připustit z důvodu porušení zásady koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu, neboť ji měl žalobce uplatnit již v odvolacím řízení, a ne až v žalobě. Nejvyšší správní soud se v tomto ohledu ztotožňuje se závěrem krajského soudu. Zásada koncentrace řízení se dle § 82 odst. 4 správního řádu vztahuje toliko na skutkový stav, nikoliv na stav právní. Týká se navíc pouze nových skutečností a důkazních návrhů předestřených v odvolacím řízení. Pro správní soudnictví platí zásada plné jurisdikce, která umožňuje soudu zkoumat zákonnost správního rozhodnutí i z pohledu takových námitek, které ve správním řízení vůbec nebyly uplatněny, a soud může za tím účelem provést i vlastní dokazování.

[15] Nejvyšší správní soud se dále zabýval namítanou zmatečností řízení před krajským soudem. Pod pojem zmatečnost lze v obecné rovině řadit vážné procesní vady soudního rozhodnutí, jež představují porušení základních principů soudního řízení. Jedním z důvodů zmatečnosti je nesplnění podmínek řízení (na straně soudu, účastníků a předmětu řízení), tedy takových podmínek, za nichž soud může rozhodnout ve věci samé (viz online komentář § 103 odst. 1 písm. c) BLAŽEK, T., JIRÁSEK, J., MOLEK, P., POSPÍŠIL, P., SOCHOROVÁ, V. a ŠEBEK, P.: Soudní řád správní – online komentář, 3. aktualizace, C. H. Beck, Praha 2016). Stěžovatel spatřuje zmatečnost v tom, že krajský soud překročil rozsah žaloby a zrušil napadené rozhodnutí jako celek, ačkoliv žalobce brojil pouze proti výroku I. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu se však jedná o vadný procesní postup, jestliže soud bez ohledu na žalobní námitky přezkoumá napadené rozhodnutí v rozsahu širším, než který žalobce vymezil. Pokud soud zruší rozhodnutí správního orgánu z důvodu, který nebyl v žalobě řádně uplatněn, dopustí se podle konstatntní judikatury vady řízení, která má vliv na zákonnost soudního rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2018, č. j. 2 Afs 402/2017 - 37, ze dne 18. 8. 2017, č. j. 5 As 275/2016 - 31, a ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006 - 63]. Stěžovatelem vytýkané pochybení tak nespadá pod důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., ale pod písmeno d) téhož ustanovení. Subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní zákonná ustanovení je však záležitostí právního hodnocení zdejšího soudu, a nejde proto o nedostatek návrhu, který by bránil jeho věcnému projednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 – 50, publ. pod č. 161/2004 Sb. NSS).

[16] Nejvyšší správní soud se zabýval otázkou, zda krajský soud překročil rozsah žaloby tím, že rozhodl o zrušení napadeného rozhodnutí ve všech jeho výrocích, ačkoliv žalobce brojil pouze proti výroku I. Krajský soud dospěl k závěru, že by zrušením výroku I. napadeného rozhodnutí zapříčinil nelogičnost zbývající (nezrušené) části rozhodnutí. V odůvodnění uvedl, že výroky, jimiž došlo ke změnám hranic dotčených honiteb, jsou natolik složité a vzájemně propojené, že nebylo možné zrušit jen tu část rozhodnutí

týkající se dotčených nemovitostí, nýbrž bylo nutné zrušit rozhodnutí jako celek. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem krajského soudu neztotožňuje.

[17] Soudní řád správní v § 75 odst. 2 připouští i částečný přezkum žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž nenavrhuje-li žalobce přezkum v plném rozsahu, tzn. přezkum všech výroků napadeného správního rozhodnutí, lze soudně přezkoumat i jen jediný výrok napadeného rozhodnutí. To samozřejmě platí za předpokladu, že jde o výrok samostatný, který je oddělitelný a je způsobilý samostatného přezkumu. Pokud krajský soud přezkoumá napadené rozhodnutí v takto omezeném rozsahu, může, v případě shledané nezákonnosti rozhodnutí či vady správního řízení, zrušit rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátit k dalšímu řízení toliko v tomto rozsahu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2008, č. j. 2 As 45/2008 – 60).

[18] V projednávaném případě byl krajským soudem kromě výroku I. zrušen i výrok II. napadeného rozhodnutí, který se vztahoval k výroku VII. prvostupňového správního rozhodnutí stanovujícímu den nástupu právního účinku rozhodnutí. Protože ten byl správním orgánem I. stupně stanoven retroaktivně, žalovaný jej zrušil s tím, že účinky nastanou okamžikem právní moci rozhodnutí (nikoli ke dni, který předcházel jeho vydání). Výrok III. napadeného rozhodnutí se pak vztahoval k opravnému usnesení, které v řízení v prvním stupni podle žalovaného nemělo být vůbec vydáno. Z povahy věci u žádného z výroků II. a III. napadeného rozhodnutí nepřipadá v úvahu pokračování řízení o otázkách jimi řešených, takže byly takříkajíc zrušeny pro nesprávnost či nadbytečnost bez náhrady. Žalobce proti právnímu názoru žalovaného vyjádřenému ve výrocích II. a III. nebrojil a odstranění těchto vad řízení odvolacím orgánem nemělo vliv na otázky řešené výrokem I., k němuž se upínaly žalobní body. Protože jednotlivé výroky napadeného rozhodnutí nejsou natolik provázány, aby krajský soud musel vztáhnout důvod, na němž založil svůj závěr o nutnosti zrušit napadené rozhodnutí, i na výroky II. a III., lze uzavřít, že krajský soud přesáhl rozsah žaloby a zatížil řízení vadou dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., která měla vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

[19] Nejvyšší správní soud zároveň zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, které by musel zohlednit z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a byl proto povinen hodnotit to, že krajský soud, ačkoli vycházel z předpokladu, že změna vlastníka části dotčených pozemků je nesporná, nevyrozuměl nového vlastníka dotčených nemovitostí (Římskokatolickou farnost Bohdanovice) o probíhajícím soudním řízení a znemožnil jí tak zvážit, zda bude uplatňovat v řízení práva osoby zúčastněné na řízení dle § 34 s. ř. s.

[20] Podle § 34 odst. 2 s. ř. s. „[n]*avrhovatel je povinen v návrhu označit osoby, které přicházejí v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, jsou-li mu známy. Předseda senátu takové osoby vyrozumí o probíhajícím řízení a vyzve je, aby ve lhůtě, kterou jim k tomu současně stanoví, oznámily, zda v řízení budou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení; takové oznámení lze učinit pouze v této lhůtě. Současně s vyrozuměním je poučí o jejich právech. Obdobně předseda senátu postupuje, zjistí-li se v průběhu řízení, že je tu další taková osoba.*“

[21] Žalobce v žalobě uvedl, že nový vlastník části dotčených pozemků, Římskokatolická farnost Bohdanovice, byl správními orgány v řízení opomenut nesprávným vymezením okruhu účastníků, a proto mu bylo znemožněno se ve věci

vyjádřit, a označil Římskokatolickou farnost Bohdanovice jako osobu, která by mohla připadat v úvahu jako osoba zúčastněná na řízení (bod VII žaloby). Ustanovení § 34 odst. 2 s. ř. s. předpokládá aktivní postup soudu při zjišťování okruhu možných osob zúčastněných na řízení, a to dokonce i v případě, že žalobce tyto osoby v žalobě neoznačí. Bylo povinností krajského soudu, aby na základě označení žalobce a skutečností zřejmých ze správního spisu, vyrozuměl Římskokatolickou farnost Bohdanovice o probíhajícím řízení a vyzval ji, aby oznámila, zda bude svá práva osoby zúčastněné na řízení v řízení uplatňovat. Ačkoli podstatou zrušovacího výroku rozsudku krajského soudu je závěr, že Římskokatolická farnost Bohdanovice již v době vydání prvostupňového rozhodnutí byla vlastníkem několika pozemků, o jejichž začlenění do honiteb se rozhodovalo, krajský soud vůči ní tuto procesní povinnost nesplnil. *„Jestliže krajský soud nevyrozumí o probíhajícím řízení účastníka správního řízení odlišného od žalobce, který splňoval materiální podmínku pro přiznání postavení osoby zúčastněné na řízení, zatíží řízení vadou, která může mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2014, č. j. 5 As 74/2013 - 48). Tuto vadu zkoumá Nejvyšší správní soud z úřední povinnosti* (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 1 As 39/2004 - 75, publ. pod č. 1479/2008 Sb. NSS, nebo ze dne 2. 5. 2007, č. j. 5 As 3/2007 – 68). I v tomto směru tak krajský soud zatížil řízení podstatnou vadou, která mohla mít za následek nezákonnost vydaného rozsudku.

[22] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených důvodů zrušil kromě napadeného rozsudku krajského soudu i napadené rozhodnutí žalovaného ve výroku I., neboť se shoduje s krajským soudem, že správní orgán I. stupně označil honební pozemky, o nichž rozhodoval, nesprávně, což aproboval i žalovaný. Nejvyšší správní soud vrátil věc k dalšímu řízení žalovanému, a ten s přihlédnutím ke změně, k níž došlo ve vlastnictví dotčených pozemků, znovu stanoví okruh účastníků řízení a všechny honební pozemky ve výroku rozhodnutí vymezí parcelními čísly v souladu se stavem v katastru nemovitostí.

[23] Stěžovatel v kasační stížnosti taktéž označil důkazy (vyjmenovány v odstavci [6]). Konkrétně odkázal na dotčená rozhodnutí, přiložené spisy a na další rozhodnutí (své a Magistrátu města Opavy) ohledně změny honiteb Deštné a Hořejší Kunčice navazující na změnu zpochybněnou napadeným rozsudkem, které přiložil ke kasační stížnosti. Prvostupňové rozhodnutí i napadené rozhodnutí stěžovatele však byla součástí správního spisu, s jehož obsahem se jak krajský soud, tak i Nejvyšší správní soud při svém rozhodování seznámily (obsahem správního spisu se důkaz neprovádí – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č. j. 1 As 119/2012-86). Přiložená rozhodnutí stěžovatele odkazující na jeho rozhodovací praxi s hlavními otázkami kasační stížnosti nijak nesouvisí, stěžovatel k nim ostatně žádnou argumentaci nepřipojuje, proto se jimi Nejvyšší správní soud nezabýval.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[24] Nejvyšší správní soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek zrušil (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). Přestože se neztotožnil s důvody, pro které krajský soud zrušil celé napadené rozhodnutí, je stejně jako on přesvědčen, že již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro zrušení výroku I. napadeného rozhodnutí, proto za použití § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.

současně zrušil i napadené rozhodnutí ve výroku I. a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). V něm bude stěžovatel vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.].

[25] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl, a proto musí určit náhradu nákladů celého soudního řízení v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel byl úspěšný v řízení o kasační stížnosti, celkový procesní úspěch je však třeba připsat žalobci, který se žalobou domáhal zrušení části napadeného rozhodnutí, čehož dosáhl. V řízení před krajským soudem žalobce podal žalobu, avšak nebyl zastoupen advokátem. Nejvyšší správní soud mu proto přiznal pouze právo na náhradu nákladů prokazatelně vynaložených na soudní poplatky ve výši 3000 Kč (za žalobu). Vznik nákladů řízení o kasační stížnosti žalobce netvrdil a ani ze spisu Nejvyššího správního soudu neplyne, že by mu nějaké náklady vznikly. Stěžovatel v řízení jako celku úspěšný nebyl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[26] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti uloženy nebyly, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. listopadu 2018

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu
(řádná dovolená)

v zastoupení JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu